

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Frequens imploratio diuini auxiliij ad præseruatione[m] à peccatis
necessarij, conducit ad vitanda frequentia peccata venialia. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

tionum variarum . prabet illi auxilium peculiare gratie . animamq; illam . qua presens seculum nequam . viriliter transmeat . conseruat illasam .

Huius diligentia ex parte nostra adhibenda preclarum exhibuit exemplum N.S.P. Ignatius . quia vti scribit Maffei in eius vita: Erat in perpetua quadam vigilia . contra omnes rerum mortalium illecebras . & otiosam mentis euagationem . Hoc & alij Sancti in more habuerunt . Nam vt ait S. Chryostomus: Huiusmodi sunt Sanctorum anima . priusquam ad peccatum perueiant . refranantur . eo quod sobria sint . (scilicet . quoad vsum immoderatum creaturarum) semperq; vigilent . Vigilandum est autem tum contra vitia illa . quibus maxime obnoxij sumus . tum contra daemones . qui intrinsecus per passionem motus . & extrinsecus per varia sensuum obiecta nos inuadunt .

l. 3. cap. 1.

h. 1. de Saul & Dauid.

297. l. 3. de ira cap. 10.

ser. 116.

Agnouit hoc & Seneca: Videamus . inquit . quid sit quod nos maxime concitet . Alium verborum . alium rerum contumelia mouent . Hic vult nobilitati sua . hic forma sua parci . Ille elegantissimus haberi cupit . ille doctissimus: Hic superbia impatiens est . hic contumacia: Ille seruos non putat dignos quibus irascatur . hic intra domum saeuus est . foris mitis . Ille rogari . iniuriam iudicat . hic non rogari contumeliam . Non omnes ab eadem parte feriuntur . Scire itaque oportet . quid in te imbecillum sit . vt id maxime protegas . Hoc ipsum inculcat S. Gregorius Papa l. 5. mor. c. 31.

Et S. Theodorus Studita milites hac in re imitari iubet . Expedit . inquit . constituta habere . qua formides . ante terrorem . vt egregie bello commisso prodeamus in aciem . Facilis est enim animus vinci . imparatus . qui haud prociuctus derepente ineat certamen . Quod ipsum & N.S.P. Ignatius suadebat . precipue iracundia obnoxius l. 3. c. 1. Maff.

h. 60. in Gen.

Sed . etsi nullis essemus ex natura deprauatae vitio obnoxij peccatis . solus nosse hostis diabolus magnam exigit a nobis vigilantiam & nostri custodiam . Scitis . inquit S. Chryostomus . quia hostem habemus perpetuum & foederis nescium . Vnde nobis magna vigilantia opus est . ita vt eius fraudes vincere . & superiores eius telis constitui possimus . Neque enim vi sua & necessitate nos vincit . sed deceptione sola . Non autem decipiemur . si parum esse vigiles voluerimus . & nosmetipsos attenderimus . non quod nobis tanta sit potestas . sed quia tunc superna gratia nobis affulget . Nam si quod nostrum est . fecerimus . sequentur & omnia qua Domini sunt .

l. 3. cap. 1.

Ad hanc vigilantiam spectat . intenta custodia sensuum . quam ibidem in S.P.N. Ignatio Maffei commendat . Hinc fiebat . vt quemadmodum ibidem de eo scribit . Non minus accurate animum ab omni labe tuebatur . quam qui pretiosis ornati vestibus viae lutulentae coguntur incedere .

298.

hom. 8.

Secundum medium ex parte nostra est . frequens & perpetua imploratio Diuini auxilij ad fugam peccatorum . & praeseruationem ab iis . necessarij . Nam vt ait idem S. Macarius ibidem . Si Dominus cum inter homines versaretur bonitate sua cecos . fecit videre . curauit paralyticos . morbo omnes sanauit .

quand magis animam ad ipsum conuersam . atque ab eo misericordiam implorantem diriger . & ad latam affectionum vacuitatem . statumq; omnis virtutis & mentis renouationem reducet sanitate reddita . & celerius ac promptius anima immortalis atque incorruptibili . quod corpori mortali concederet liberationem ab omni vitio . vitijsq; affectionibus . vel medicam expurgationem . is qui nos admonuit . sine pudore assidue & impetune ab ipso postulare debent donum .

Et ita S. Ephraem scribit de S. Abraham Eremita cum ei daemon in habitu adolescentis apparuisset . inter alia id exprobrasse demoni . quod beneficio gratiae Christi . vna diligentem Deum oratio sic te perficitur & deturbat . quemaadmodum puluis a vento insectatus dispergitur . Hoc eo dicens . confestim ille euasit .

Scribit . Rufinus l. 3. de Vit. Patr. n. 208 . dicere solitum Abbatem Ioannem : similem debere esse monachum homini sedenti sub arbore . qui respiciens se . raras diuersas & serpentes venientes ad se . cum non potuerit eis resistere . ascendit in arborem vt euadat . Ita & monachus sedeat in cella sua . & respiciens prauas cogitationes venientes super se . & cum non potuerit eis resistere . confugas per orationem ad Dominum & saluabitur . Idem dicebat : similem debere esse monachum homini habenti ignem a sinistra . & a dextra aquam . quoties enim succensus fuerit ignis . tollit de aqua . & extinguit illum . Sic oportet & monachum facere omni hora . vt quando cuiusque cogitatio turpis fuerit ab inimico . tunc aquam orationis effundat . & extinguat illam .

Et lib. sexto de Vitae Patrum num. 20 . Cum quidam frater interrogasset abbatem Isidorum . Scythinensem de cogitatu fornicationis . respondit ei senex . Quod quidem veniat cogitatio fornicationis . animum conturbans & occupans . sed actum implere non praualens . neque proficiens . sed tantum impedit ad virtutem . sobrius autem vir a se eam discutens ad orationem statim conuertitur .

CAPVT TERTIVM.

Frequens imploratio diuini auxilij ad praeseruationem a peccatis necessarij . conducit ad vitanda frequentia peccata venialia .

Quocirca dixit S. Chryostomus . Impossibile hominem congruo precantem studio (& vt ait h. 7. de Anna) hominem qua decet alacritate precantem . & assidue Deum orantem . Deoq; continue supplicantem . vnquam peccare . vnquam in peccatum incidere . Id qua ratione fiat . inquit S. Chryostomus . iam dicturus sum . Qui montem suam accendit . & animam erexit . tanquam ad caelestia migraturam . atque ita Dominum suum inuocauit . peccatisq; in memoriam reductis . de eorum remissione collocutus est . obsecrans . vt placatus ac propitius sibi esse dignetur . is post tales orationes . omnem praesentis vitae curam abiicit .

gunt, ac supra omnes humanas affectiones extollitur: & sue inimicum post precationem viderit, iam non tanquam inimicum aspiciet: siue mulierem formosam, inuolutus ab eius aspectu permanebit, durante adhuc igniculo per precationem intus accenso, & omnem absurdam cogitationem à se propellente. Sed quoniam homines cum simus, facile ad segnitiam relabimur, exacta una alterate aut tertià post precationem hora, ubi senserit pristinum illum seruiorem paulatim frigescere, recurro, quanto ius ad preces, frigescentemq; memem rursum accende. Id si per totam diem feceris, per intervalla crebris precationibus te ipsum accendens, non dabis occasionem diabolo, aut vllum ad tuas cogitationes adiuum. Et quemadmodum in apparando prandio, quoties calido potu opus est, si aqua parum caleat, ad focum adnotam eam calefacimus, ita & hic faciendum est, & os nostrum ad precationes quasi ad prunas adnotandum, ut hoc pacto mens ad pietatem rursus accendatur. Amittentur etiam sabrosi camentarios. Hi enim quoties lateritius paries exedificandus est, in veteriam cum structura, eum longioris intersulciunt, idque non per longa interstitia, sed per modica, ut còpages laterum tutior sit ob lignorum frequentiam. Idem ipse quoque facito. Et quemadmodum illi astringendo adificia ligna inferunt, ita tu secularibus negociis precationibus crebras interponens, vitam tuam hoc pacto sepius. Quod si feceris etiam si plurime procella ingruans fuerit tentationes, siue inlicita, siue cogitationes molestae, siue quodvis aliud, nihil denicere poterit domum tam crebris precationibus suffultam atque munitam.

Ideo S. Bernardus tradens modum fugiendi peccata grauiora & fœda, dum se ingerunt fœdæ cogitationes, quæ, inquit non sunt tanquam lutum aut limus, sed tanquam immundissimum ac fatidissimum carum, quod nec admittere quidem vlla ratione debemus, sed à longè presentire fetorem, & tota virtute repellere, toto animo propulsare, hoc remediũ & antidotum huic veneno tradit. Conueriti statim ad gemitus lachrymarum atque suspiria inuocantes Spiritum, qui adiuvat infirmitatem nostram. Inter tentationes enim maximè opus habemus Diuinæ gratiæ auxiliis, ad peccata libidinis auertenda, iuxta illud Sapientis: Nemo potest esse continentem nisi Deus det. Cum ergo naturæ viribus vince nequeat fœda & grauis tentatio, oratione quaerendum est superorum auxilium. Nam vt ait S. Augustinus, & ex illo Concilium Tridentinum: Admonet nos Deus, facere quod possumus, & petere quod non possumus, & adiuet vt possumus. Ideo enim uidet quedam qua non possumus, inquit idem alibi: vt sciamus quid ab illo petere debeamus. Petendum est autem magno conatu, Quia vt scripsit S. Innocentius I. Papa ad Concilium Carthaginense: Nisi magnis precibus gratia in nos implorata descēdat, ne quicquam terrena labis & mundani corporis vincere conamur errores, eum pares nos ad resistendum, non liberum arbitrium, sed Dei solum facere possit auxilium. Quoniam verò teste Apostolo Petro, Aduersarius noster tanquam leo rugiens, circuit querens quem deuoret. Et, vt ait S. Leo Papa: Nouit cui adhi-

beat estus cupiditatis, cui illecebras gula ingerat, cui apponat incitamenta luxuria, cui infundat virus inuidia. Nouit quem in amore conturbet, quem gaudio salutat, quem metu opprimat, quem admiratione seducat. Omnium discuti consuetudinem, ventilat curas, scrutatur affectus, & ibi causas quarit nocendi, ubi quemq; viderit studiosius occupari. Et vt decipiat, est semper insomnis, vt scribit S. Ildorus Pelusiota, frequenti l. 2. c. 164. & seruenti oratione muniendus est animus, ne ab eo per peccata suggesta vincatur. Merito itaque S. Zosimus Papa, S. Innocentij successor, in epistola, cuius meminit Cælestinus Papa in epistola ad Gallos: Quod, inquit, tempus interuenit, quo eius non egemus auxilio: In omnibus igitur actionibus, causis, cogitationibus, motibus, adiutor & protector orandus est. Superbum est enim, vt quidquam sibi humana natura præsumat, clamante Apostolo: Non est nobis collocatio aduersus carnem & sanguinem, sed contra Principes & potestates, &c. Sed ex oratione vincuntur. Quia vt nos animat S. Cyprianus: Quicquid superplexer cum timore & honore Dei petitur, ipsius pietate præstat.

CAPVT QVARTVM.

Fugaverum mundanarum, & Studium Deo seruiendi, ac desiderium proficiendi in virtutibus, & nouissimorum memoria, inuat ne in frequentia peccata labamur.

Tertium medium proponit idem S. Macarius ibidem, fugam rerum mundanarum, & perpetuam quodammodo Deo adhesionem per studia virtutum. Anima, inquit, Dei auxilio digna censetur, quod reliqua omnia pro nihilo ducit, & in nullâ re huius mundi requiescit, expectans donec requiescat & letetur in fruitione benignitatis diuinæ: atque hoc modo, beneficio eius fidei donum caeleste consecuta, suum omne desiderium per gratiam in spe indubitata collocat, sollicita, vt reliquo vitæ tempore congruè & conuenienter Spiritui Sancto inseruiat, quotidie promouens quod bonum est, in via iustitiæ perdurat, ad finem vsque firma permanens, nullo modo propendet in vitia, & nullatenus gratiam contristans, salutem æternam meretur cum omnibus Sanctis: vt pote que veluti illorum iam socia & comes, eorum imitatione conuersatur in mundo. Et alio in loco: Pergrata est anima, qua tota penitus se ipsam Domino dedicauit, & illi soli adheret, ambulans in eius præceptis sine vlla obliuione, & aduentem ac obumbrantem Spiritum Christi honore digno prosequendo, meruit cum ipso in vnum spiritum & vnam massam euadere: sicut ait Apostolus: Qui adheret Domino vnus spiritus est. Si quis autem se ipsum dedat curis, vel ambitionibus, aut dignitatibus humanisq; honores curet, & hæc inquirat, animaq; eius cogitationibus terrenis permisceatur & confundatur, aut alicui rei ad hoc saculum pertinenti sit deuinctus, desideretq; huiusmodi anima transmissis,